

CDU/CSU-ի գրաւոր դիրքորոշումը

Գերմանական մամուլը շատ ակտիւ գտնւեց Ֆրանսիայի՝ Ցեղասպանութիւնը հերքող քրեականացման օրինագծի առնչութեամբ: Տարբեր բնագաւառների ներկայացուցիչներ կաշից դուրս գալով «Փաստում» էին, թէ այդ օրինագիծը մտքի և խօսքի ազատութեան դէմ է: Համակիրների քանակը, նւագ լինելով, ուշադրութեան չարժանացաւ: Հագիւ էինք փրկել «մարդու ազատութեան ռահիրանների» մամլոյ տեղատարափից, երբ վրայ հասաւ CDU/CSU-ի Բունդեսթագի խմբակցութեան գրաւոր դիրքորոշումը:

Մենք էլ սկզբում Պարոն Իգոր Սուրադեանի նման ենթադրեցինք, թէ ադրբեյջանա-թրքական հերթական կեղծիք է:

Խնդիրը նրանում էր, որ ադրբեյջանական քարոզչական մեքենան, «որոշումից» տեղեակ լինելով (իհարկէ խեղաթուրելով խմբակցութեան «որոշումը»՝ այն ներկայացրել էր որպէս Բունդեսթագի որոշում և նոյն այդ պատճառով էլ չէինք գտնում Բունդեսթագի կայքէջում), արդէն հրատարակել էր որոշման առաջին տարբերակը, իսկ երկրորդ և վերջնական «որոշումը» «թափանցիկ» Գերմանիայում հրատարակւեց աւելի ուշ՝ երկու շաբաթ յետոյ:

Այսուամենայնիւ չպետք է այս գրաւոր դիրքորոշումը անտեսել, քանի որ CDU/CSU կուսակցութիւնները կազմում են ներկայիս իշխանութիւնը, և դա համարեայ գերմանական կառաւարութեան դիրքորոշումն է:

Հարկաւ, մենք բողոքի նամակներ ենք ուղարկել այդ «խօսքի ազատութեան յառաջամարտիկների» հասցէներին, սակայն ժամանակի սղութեան պատճառով միշտ չէ, որ մեզ յաջողում է թարգմանել և հասցնել այն հայ ընթերցողին, իսկ CDU/CSU-ի «գրաւոր որոշում»-ը գտնում ենք կարևոր, որովհետև պարզում է, եթէ Սարկոզին չընտրւի, Գերմանիան ակտիւանալու է Կովկասում, և այդ անդրադարձ է ունենալու Արցախեան հիմնահացի վրա: Թուրքերն ու ադրբեյջանցիները ունեն իրենց հեռու գնացող վաղեմի երազ-ծիրագիրը՝ պանթուրքիզմը, նրանք ունեն դրամական միջոց և վաղնջական բարեկամական կապեր Գերմանիայի հետ, Գերմանիան էլ իր հերթին շահագոգռուած է կասախական գագի և նավթի պաշարներով:

Ահա Մեր նամակը CDU/CSU-ին.

Քրիստոնեայ-դեմոկրատական միութիւն/Քրիստոնեայ-սոցիալիստ միութիւն (CDU/CSU) կուսակցութիւնների Բունդեսթագի խմբակցութեան, արտաքին քաղաքականութեան խմբի նախագահ Պարոն Ֆիլիփ Միսֆելդերին

Platz der Republik 1
11011 Berlin
Email: Phillip. missfelder@bundestag.de

**CDU/CSU-Բունդեսթագի խմբակցութեան արտաքին քաղաքականութեան աշխատանքային խմբի դիրքորոշման փաստաթուղթը (գրաւոր դիրքորոշումը, որով պաշտօնապէս ներկայացուծ են CDU/CSU-ի դիրքորոշումը)
«20 տարուայ հակամարտութիւն Արցախի առնչութեամբ:
Նոր խթան հակամարտութեան խաղաղ լուծման համար»**

Շատ յարգելի Պարոն Միսֆելդեր,

Ձեր դիրքորոշման փաստաթուղթը մեծ մտահոգութեամբ կարդացի և այն տպաւորութիւնը ստացայ, թէ հեղինակները արտայայտուում են մի երկրատարածքի մասին, որի անցեալին և ներկային անտեղեակ են, սակայն գրաւոր դիրքորոշում են ձևակերպում՝ գործնական մատնանշումներով:

Թոյլ տւէք նոյն այդ պատճառով մի կան բացատրութիւն: Պատմականօրէն, այսինքն՝ 20-րդ դարից առաջ, Հարաւ-Կովկասում և ընդհանրապէս Ադրբեյջան անունով պետութիւն գոյութիւն չի ունեցել: Ադրբեյջանը Պարսկաստանի նահանգն էր և է՝ Արաքս գետից հարաւ: Միայն 1918-ին այդ անվանումով ստեղծւեց մի պետութիւն Արաքսի յիւսիս-արևելքում՝ Կովկասեան Աղուանքում, որպէս կեղծիք, բոլշևիկների և պանթուրքիստների համագործակցութեան արդիւնք: Մինչև անգամ Ազգերի լիգան չճանաչեց հայերի և պարսիկների հողային հաշիւն մկրտաւծ այդ պետական կառոյցը: Պարսկաստանը բազմիցս է բողոքել այդ Հարաւ-Կովկասեան պետութեան «Ադրբեյջան» անուան դեմ:

Հայոց Արցախը (թրքերէնով՝ Ղարաբաղ) և Նախիջևանը (չունի Ադրբեյջանի հետ միասնական սահման)՝ հայերով բնակեցուած երկրատարածքները, ռուս-թրքական պարտադրեալ Մոսկւա (1920) և Կարս (1921) պայմանագրով դրւեցին Սովետական Ադրբեյջանի գերիշխանութեան տակ՝ հակառակ սովետոռուսական և սովետադրբեյջանական նախկին խօստումներին, թէ Արցախն ու Նախիջևանը որպէս խորհրդային Հայաստանի տարածքներ կման: Համեմատական կարգով հայերը կազմում էին Նախիջևանի բոլոր ազգութիւնների 40%-ը՝ որպէս մեծամասնութիւն, մինչև որ 1920թ. բռնատեղահանւեցին, իսկ վերջին 4000-6000 հայերը 1988-ին: Յետսովետական ժամանակաշրջանում Ադրբեյջանը սկսեց նաև Նախիջևանում հետևողականօրէն ոչնչացնել հայոց յուշակոթողները՝ որպէս հայերի երբեմնի ներկայութեան վկայութիւն:

Ամենաողբերգականը Ջուդա քաղաքի պատմական գերեզմանոցի ոչնչացումն էր, որտեղ ամենամեծ խաչքարերի և տապանաքարերի անսման հավաքածուն էր գտնուում. շուրջ 6000 օրինակներ, որոնք 1998-ին և 2005-ի դեկտեմբերին հետևողական կարգով ջարդվեցին և ոչնչացվեցին: Հարթեցնելով այդ պաշտամունքի և մշակոյթային մեծ արժեք ներկայացնող տարածքը՝ վերածեցին այն բանակի վարժանքների հրապարակի, որտեղ շուրջ 32 թաղուած հայ սերունդների ոսկորների վրայ հրածգութեան փորձեր են կատարում:

Արցախում բնակչութեան 90%-ը կազմում էին հայերը: Այս երկրատարածքի միայն մէկ երրորդը 1922-ին ստացաւ «ինքնաւար մարզի» ստատուս: Արցախի ինքնապաշտպանական բանակի կողմից ազատագրուած տարածքները միասնաբար կազմում են 12.07 քկմ, որը հաւասար է Ադրբեյջանի Հանրապետութեան տարածքի շուրջ մէկ տասերորդին և ոչ թէ, ինչպէս Ձեր գրաւոր դիրքորոշման մէջ սխալաբար պնդում էք, 20%-ին և կամ երկրի մէկ հինգերորդին:

«ինքնաւար մարզ»-ի հայ բնակչութիւնը 1988թ., սովետական 1977թ. Սահմանադրութեամբ և 1991թ. սեպտեմբերի 2-ի հանրաքուէով յայտարարել է իր անկախութիւնը: Այստեղ երկրորդական է, ինչպէս գրուած է Ձեր գրաւոր դիրքորոշման մէջ, «ոչ Գերմանիան, ոչ էլ ԵՄ... Արցախի 2010թ. խորհրդարանական ընտրութիւնները չի ճանաչել»: Արցախի հայ ազգաբնակչութեան նպատակն էր առաջին հերթին Ադրբեյջանի լծից և ինսամակալութիւնից փրկելը: Այս միջոցին Արցախում մի սերունդ է աճել, որը Ադրբեյջանի լուծը բնաւ չի կրել և չի ճանաչում, անկարելի է նրան համոզել ենթարկելու մի պետութեան, որի պաշտօնական սկզբունքներն են «ժողովրդաւարութիւնը», «թրքականութիւնը» և «իսլամը»:

Քանի որ ինչ առնչուում է ժողովրդաւարութեան, նոյնիսկ յետսովետական, դեմոկրատիային ոչ այնքան սովոր քաղաքացիներն էլ գտնուում են, հայր ու որդի Ալիևական «նախագահական-դինաստիա»-ն անպատեհութիւն: Այս «նախագահական դեմոկրատիայում» ընդդիմախօսները կամ իրենց վերագտել են բանտերում և կամ փախել երկրից: Ազատագրուած ժուռնալիստների քանակով Ադրբեյջանը գտնուում է աշխարհի երկրորդ հորիզոնականում՝ Թուրքիայից յետոյ: Երկրի էթնիկ փոքրամասնութիւնները (որքան դեռ մնացել են) ճնշուած են, իրենց ղեկաւարներն էլ՝ քննադատ ժուռնալիստների նման ձերբակալուած:

Իսկ ինչ վերաբերում է թրքականութեանը, ապա հայ ժողովուրդը «ճաշակել» է այն 1915-ի, 1920-ի դժոխային տարիներին և վերջապէս 1988-1990թթ Սումգայիթում, Կիրովաբադում, Բաքում և այլուր: Իսկ թրքական իսլամի մասին խօսելը, որը ծառայում է միայն թրքական ազգայնամոլութեանը, լրիւ անելորդ է:

Իմ վրդովմունքը բխում է այն իրականութիւնից, որ Ձեր փաստաթղթում առանց քաշելու արտացոլուած է գերմանական երկու մեծ կուսակցութիւնների վարքագիծը՝ առաջնորդուած միայն էներգետիկ քաղաքականութեամբ՝ փոխարէն մարդու իրաւունքների հիմնական սկզբունքների:

Ինքն իրեն քրիստոնեայ կոչող կուսակցութիւնը չպիտի իր արտաքին քաղաքականութեան գործելաոճում առաջնահերթութիւն տայ սեփական

տնտեսական շահերին, «գազամատակարարմանը, խողովակաշարերի ծրագրումների վերարդիականացմանն ու երկարաժամկետ ապահովմանը», այլ աւելի շատ խորհի արւելեան քրիստոնեայ հանրապետութեան ապահովութեան մասին, որի տարածքը համապատասխանում է Բրանդենբուրգի երկրատարածքին:

«Մինսկի խումբ»-ը այս 18 տարիների ընթացքում հասել է առնւազն այն արդիւնքին, որ Ադրբեյջանը յաւելեալ յարձակումներ չի ձեռնարկել Արցախի դէմ: Այսօր արդէն այդ յանձնախմբի անդամների կազմը բաւարար չափով հաւասարակշռուած չէ և մտահոգութեան տեղիք է տալիս այն առումով, որ 1997-ից այս կողմ Արցախը գրկուած է բանակցութիւններին մասնակցութեան իրաւունքից և Հայաստանը մենակ է Թուրքիայի և Ադրբեյջանի դիմաց: Ապահովութիւնը տուժելու է, որովհետև Դուք առաջարկում էք Ֆրանսիայի փոխարէն ԵՄ-ի մասնակցութիւնը և այսպիսով թոյլացնում էք Հայաստանի և հայոց շահերը Մինսկի խմբում:

Այսուամենայնիւ, փաստաթղթի 7-րդ կետը ամենաքննադատականն է, որտեղ պահանջուում է Թուրքիայի միջամտութիւնը Արցախի հակամարտութեան լուծման հարցում: Թուրքիան (ի միջիայլոց, այն ժամանակուայ Գերմանիայի գինեղբայրը) շարունակ ունեցել է ողբերգական դեր հայ ժողովրդի կեանքում, դրանց թվում՝ Տեղասպանութեան իրագործումը (Գերմանիան ցայսօր էլ չի ճանաչել Հայոց ցեղասպանութիւնը): Թուրքիայի բոլոր կառավարութիւնները՝ քեմալական նացիոնալիստները կամ «չափաւոր» իսլամական AKP-ն, հրաժարուում են յանձնառու լինել պատմական պատասխանատուութեանը, որը նշանակում է վիճարկում, և ժխտում են Օսմանեան սուլթանութեան աւելի, քան երեք միլիոն քրիստոնեայ քաղաքացիների ցեղասպանութիւնը 1912-1922թ.թ.:

Հայերի, արամեալեզու քրիստոնեաների/ասորիների, ինչպէս նաև Փոքր Ասիայի և Թրակիայի հոյների բռնագաղթ ու բռնի կերպով քաղաքացիութիւնից գրկում և հետևողական եղանակով մշակոյթային յուշակոթողների կործանում. այս բոլորը բաղկացուցիչ մասն են Թուրքիայի ցեղասպանական քաղաքականութեան: 1993-ից ի վեր Թուրքիան մասնակցում է ինչպէս Ադրբեյջանի (1989) կողմից Հայաստանի և Արցախի շրջափակմանը՝ ընդդէմ ժողովուրդների իրաւունքների, նոյնպէս էլ Հայաստանի անկախացումից առ այսօր մերժում է դիւանագիտական յարաբերութիւնների հաստատումը:

Արցախը գէնքով հպատակեցնելու Ադրբեյջանի փորձին Թուրքիան մասնակցել է 1992-1994թ.թ. 2000 կամաւոր արհեստաւարժ բանակայիններով (պաշտօնապէս՝ թոշակի անցածներ), ինչպէս նաև գէնքով և զինամթերքով (որոնց ես անձամբ 1991թ.-ի վերջերից առ այսօր իմ 49-ը ուղևորութիւնների ընթացքում, Բարոնես Քոքսի գլխաւորութեամբ, ականատես եմ եղել և լուսանկարել եմ):

Թուրքիան թէ՛ կրկնացեղասպան է և թէ՛ սերիալ ցեղասպան, քանի որ նա իր քրիստոնեայ քաղաքացիներին ցեղասպանութիւնով 20%-ից (1915թ.) նւագեցրել և ներկայում դարձրել է 1%-ից էլ պակաս: 1937/1938թ.-ին նոյն եղանակով իրականացրել է Տերսիմցիների զանգուածային կոտորածները և բռնատեղահանումները, ինչպէս նաև 1920թ.-ից առ այսօր նոյն ցեղասպան քաղաքականութիւնը վարում է քրդերի նկատմամբ: Կիպրոսում ժողովուրդների իրաւունքին հակառակ բռնագրաւել է երկրի 39%-ը,

յարատև յարձակում է յիւսիսայի Իրաքի վրա և սպառնում Սուրիային ու Յունաստանին:

Եվ հենց մի այսպիսի պետութի՞ւն պետք է առաջարկէք մեզ՝ որպէս միջնորդ և խաղաղութիւն հաստատող:

Նկատի առնելով իրական սպառնալիքը, որին ենթակայ են հայերը Թուրքիայում, Հայաստանում և այլուր, ինքնըստինքեան հասկանալի է, որ Հայաստանի բնակչութեան մեծամասնութիւնը ռուսական բանակի ներկայութիւնը ընկալում է՝ որպէս անվտանգութեան երաշխիք: Պատմական փորձից գիտեն հայերը, որ ռուսները ուզում են իշխել Հայաստանում, սակայն թուրքերը ցանկանում են բնաջնջել հայերին: Եվ այնքան ժամանակ, որքան Արևմուտքը չի ցանկանում և կամ ի վիճակի չէ հայերի գոյութիւնը պահպանել, ռուսական բանակի ներկայութիւնը ողջունելի է:

Ռուսական բանակի ներկայութիւնը Հայաստանում վերացնելը և թուրքերի դերը Արցախեան հակամարտութեան հարցում զորացնելը գտնում են ոչ թէ նպատակահարմար, այլ յոյժ վտանգաւոր: Իմ հայրենակիցների մեծ մասը Ձեր կողմնորոշմանը ըմբռնողաբար չի մոտենալու և ընկալելու է՝ որպէս միջամտութիւն Հայաստանի ներքին գործերին:

Գուցէ ավելի լավ լինէր CDU/CSU-ի Բունդեսթագի խմբակցութիւնը խորհեր՝ ինչպէ՞ս լուծարքի ենթարկէր ԱՄՆ-ի ռազմաբազաները Գերմանիայում, քանի որ, ինչպէս բոլորին յայտնի է, Գերմանիան, ի տարբերութիւն Հայաստանի և Լեռնային Արցախի Հանրապետութեանը, իր հարևանների կողմից չի ենթարկւում սպառնանքի:

Բարի ողջոյններով՝
Դոկտ. Ժիրայր Քոչարեան»